

29. června – Sv. Petra a Pavla, apoštolů A – B – C

*Ty jsi Petr – Skála –
a na té skále zbuduji svou církev
a pekelné mocnosti ji nepřemohou. (Mt 16,18)*

První čtení

Skutky apoštolů 12,1-11

Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravít mečem. Když viděl, že se to židům líbí, dal zatknout také Petra. Byly právě velikonoce. Zmocnil se ho, dal ho zavřít do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vždycky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho po velikonocích dá popravít. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu. V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravít, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dvěřmi stála stáž. Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku, vzbudil ho a řekl: "Rychle vstaň!" Tu mu spadly řetězy z rukou. Pak mu anděl řekl: "Opásej se a obuj si opánky!" Udělal to. Dále mu nařídil: "Přehod' si plášť a pojď za mnou!" Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je to skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přešli tak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli tedy ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel. V tom přišel Petr k sobě a řekl: "Teď vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid."

Druhé čtení

2. Timoteovi 4,6-8.17-18

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli (lidé) ze všech národů. A (tak) jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium

Matouš 16,13-19

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: "Za koho lidé pokládají Syna člověka?" Odpověděli: "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše,

jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků." Řekl jim: "A za koho mě pokládáte vy?" Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!" Ježíš mu na to řekl: "Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi."

K zamyšlení

Dnes slavíme svátek "knížat apoštolů" a sloupů církve, Petra a Pavla. Jejich úcta začala brzy po jejich mučednické smrti, od poloviny 3.století se slaví jejich společný svátek 29.června. Petr a Pavel – dvě osobnosti, které byli naprosto rozdílné, ale přesto se oba velkou měrou podíleli na vybudování a rozšíření Církve, že od sebe nemohou být odděleni.

Petr – řemeslník, který se rychle rozhoduje, ale poté je přece nestálý. Ten, který chce vše riskovat, ale stále selhává. V Novém Zákoně vystávají jasně jeho lidské vlastnosti, jeho slabosti. Ale přesto je povolán, aby se stal "skálou", stane se vůdcem Jeruzalémské obce a zodpovědným misionářem Židů.

Pavel – výrobce stanů, vzdělaný Farizeus a Žid, který přísně zachovává Zákon. Před branami Damašku mu do slova a do písmene spadnou šupiny z očí a uvědomí si, jak se dosud ve svém myšlení a činech mýlil. Potřebuje tři roky na poušti, aby svou zkušenost duchovně zpracoval. Teprve poté se plně nasadí plný zanícení a neúnavnosti pro "bláznovství kříže". Do dějin vstoupí jako bojovník evangelia bez Zákona a jako apoštol pohanů, kterým otevírá církev bez toho, aniž by se k ní museli dostat přes Synagogu.

Oba, Petr i Pavel, nás učí to podstatné pro naši vlastní životní cestu.

Petr přináší svým slabostem, nemohoucnostem a své minulosti. V sobě rozpoznáváme Petra, když klopýtáme nebo když musíme zažívat okamžiky strachu, pochyb a osamocení. Ale každé klopýtnutí a znovu se postavení na nohy znamená kousek dalšího vývoje a růstu.

Podobně tak jako naše životy dozrává Petřův život a jeho láska k Ježíši skrze velikonoční události. Tímto způsobem se z něj stává lovec lidí, který je schopen vést druhé.

Také Pavlova proměna se nestává ze dne na den. Pro něj je nová situace velmi obtížná. On, velký bojovník, válečník a organizátor ztrácí svým oslepením orientaci, přehled a zažívá jen svou malost, nuznost a odkázanost na pomoc druhých. On, který je samostatný, poznává, že musí spočinout v Božích rukou. Bude to velmi těžko přijímat ve svém životě a ve svém poslání. Jeho životním posláním je učit se, že Boží síla je naplněna v lidské slabosti. Jeho proměna je zpečetěna novým jménem, novou identitou. Pavel v nás nám připomíná, že proměna vyžaduje čas. Nestaneme se úplně jinými lidmi, ale můžeme naše osobní vlastnosti méně fanaticky a přesto angažovaně dát do služeb evangelia.

S Petrem a Pavlem zažíváme něco ze dvou velmi odlišných, konkrétních lidí, se vším všudy, kteří přesto oba byli Kristem osloveni a povoláni. Jejich velikost nespočívá v tom, že nikdy nechybovali, ale ke svým chybám se přiznali a snažili se své myšlení a skutky korigovat. Oba spojuje zkušenost, že jejich ano znamená proměnu k tomuto povolání, ale ne pokřivení jejich podstaty. Jejich povahové vlastnosti jsou respektovány a jsou do jejich cesty začleněny. Na tomto Ano, se všemi nedokonalostmi, buduje Kristus Církev. Do současnosti Církve tvoří chybující lidé, se všemi svými problémy a nadějemi, se všemi svými chybami a svou silou, ne ty, kteří vždy vše dělají správně. To je také jejich síla. Protože pouze ti lidé, kteří vědí, že potřebují Boží milost a odpuštění, mohou tuto Boží lásku předávat dalším, mohou s vírou zvěstovat poselství.